

Bily má úkol

„Stůj! Tak zastav! Zbláznil ses?!“

V poslední chvíli uskočí Bily zpátky a rachotící kára ji o vlásek mine. Skoro by ji byla srazila. Karel stojí na korbě rozkročený jako námořník v zuřivé bouři, opratě frajersky v jedné ruce. Ve druhé ruce drží bič, kterým vesele práská Větrníkovi nad hřbetem. Poník radostně frká a žene se dolů pěšinou v parku. Bily za nimi ještě kousek běží, ale potom potřese hlavou a vzdá to.

Na konci parku udělá Karel ráznou otáčku, ještě jednou práskne bičem – umění, které v posledních několika dnech dovedl téměř k dokonalosti – a otočí Větrníka zpátky. Klusem zamíří k Bily. Bily se opře o vidle a vrhne na oba podmračený pohled.

„Dávali včera v televizi Ben Hura, nebo máš jen dojem, že jsi zrovna na dostizích?“ zeptá se rozčileně a odhodí si neposlušný pramen z očí. „Zkus tohle udělat s Větrníkem ještě jednou, a přetáhnu tě těmi vidlemi.“

„Děláš, jako kdyby byl Větrník tvůj. Však je to bývalý cirkusák, ten je zvyklý na horší věci,“ brání se Karel, zašklebí se a pak se zahledí přes Bilyinu hlavu směrem ke stájím.

Bily pohladí Větrníka po strakaté rezavo-bílé hlavě, aby ho uklidnila, a pak se podívá stejným směrem jako Karel.

„Jo taaak – Hela! Že mě to nenapadlo hned. Jen tak pro nic za nic bys tady takovou show nepředváděl.“

Karel překotně seskočí z vozu a chytne vidle. Energickými pohyby začne zapichovat vidle do hromady odpadků a házet je na vůz.

„Jdeš nám pomoci?“ zavolá Bily na Helu, která se k nim váhavě blíží.

„Co to tam děláte?“ pokrčí Hela nos nad odpadky u Karlových a Bilyiných nohou.

„Odklizení trosek,“ vysvětlí Bily. „Zbytky z oslavy.“ Vysype plný koš na korbu. Kuřecí a vepřové kosti se kutálejí mezi girlandami ze sušených květin, slámy a stužek z krepového papíru.

„Minulou sobotu se ve Velkém Dvoře konala oslava sklizně. S Karlem jsme se přihlásili jako dobrovolníci na úklid, ale rádi přibereme dalšího pomocníka.“

Karel zapichuje vidle do odpadků jako zběsilý. Rukávy trička si vyhrnul až k ramenům, aby bylo dobře vidět, jak mu hrají svaly. Celou dobu přitom nespouští Helu z očí. Když už se na hroty vidlí při nejlepší vůli nevejde ani jablečná slupka, hodí náklad prudkým pohybem přes hlavu do vozu. Z padající hromady se uvolní obří vlčí mák z krepového papíru a přistane mu na zrzavé kšticí.

„Pěkně ti sedí,“ pronese Bily suše. Hela se zachichotá. Karel zrudne a prudce si strhne nevíтанou ozdobu z hlavy.

„No, tak co bude? Pomůžeš nám?“ zeptá se odměřeně Hely, aby znovu získal ztracenou důstojnost. Koneckonců už je mu skoro patnáct – to je o dva roky víc než Hele a Bily.

Hela nerozhodně pozoruje nevábně zavánějící odpadky.

„Musela bych si zajet domů pro staré džíny. Počkali byste tu tak dlouho?“

„To by bylo nejmíň na hodinu, za tu dobu budeme dávno hotoví,“ zamítne návrh Bily. „Ale ve stáji visí moje stará pracovní zástěra, můžeš si vzít tu.“

Když už se tu Hela při každé možné příležitosti ochomýtá, aby byla v Karlově blízkosti, může být alespoň užitečná a přiložit ruku k dílu.

Když Hela zamíří do stáje pro pracovní úbor, Karel vyskočí na vůz, který už odpadky skoro přetéká, a vyrazí s ním směrem ke skládce. Bily si sedne na převrácený koš, aby si trochu vydechla, protáhne se na mírném podzimním slunci jako předoucí kočka a začne si masírovat ztuhlé paže.

Takový krásný den! Modré nebe bez mráčku, naprosté bezvětří. Z dálky k ní přichází vůně čerstvě zorané hlíny a dýmu bramborové natě, která se mísí s aroma přezrálých jablek a s vůněmi stáje. Prostě nádhera!

Z rozsochatých kaštanů v parku, které rostou kolem statku jako nehybní strážci, bránící ho svými mohutnými kmeny a větvemi, padají bezhlučně k zemi barevné listy. Z jízdárny se ozývá slabé odfrkávání – starý Petersen tam právě trénuje ryzáka Patrika, „nejhezčího koně, jaký ve Velkém Dvoře je“, jak často rád opakuje.

Vzadu za stromy v parku probleskuje něco bílého. Paní Lohmeierová, manželka zdejšího správce, věší na zahradě čerstvě vyprané záclony.

Pan Tiedjen, slavný žokej, majitel Velkého Dvora a Bilyin učitel jezdeckví, právě vyjel ze stáji. Dnes si nechal osedlat Symfonii, náladovou klisnu, z jejíž nepředvídatelné povahy má Bily pořád ještě respekt, i když tuhle koňskou dámu miluje stejně tak jako všechny ostatní koně ve Velkém Dvoře.

Do Velkého Dvora to Bily táhlo tak dlouho, jak si jen pamatuje. Ze začátku se na statek plížila tajně a z úkrytu pozorovala pana Tiedjena při práci s koňmi. Brzy už mohla ve stáji pomáhat a neuběhl jediný den, kdy by se sem nevydala, aby mohla být v blízkosti svých

milovaných koní. A jednoho dne se stal zázrak – na statek přišel Větrník, „zbytek“ z jednoho zpustlého cirkusu. A pan Tiedjen se nabídl, že bude Bily dávat hodiny jezdeckví. Od té doby byla Bily doma mezi stodolou a stájemi, prostorným dvorem s jízdárnou a oběma jezdeckými dráhami.

Hugo, Karlův starší bratr, který se společně se starým Petersenem stará panu Tiedjenovi o koně, míchá právě v hřebčíně „speciální kašičku“ pro své nejmladší svěřence – Bily ho slyší, jak tam rámuší s vědrem. Jinak neruší tichý poklid slunečného odpoledne vůbec nic.

„To tedy musela být oslava,“ vytrhne Bily z jejích snů Helin hlas.

„Hm – skoro osmdesát lidí.“

„A ti všichni pracují tady na statku?“

„Ne, jasně že ne,“ vysvětluje Bily. „Byla tu spousta hostů odjinud – ze sousedních statků a taky z města. Na oslavu sklizně se vždycky sejdou všichni, kteří během roku nějak přišli se statkem do styku. Mamka a strejda Pavel byli taky pozvaní – i když jenom dodávají potraviny a další zboží potřebné pro provoz statku. Byla to úžasná slavnost,“ rozplývá se Bily. „Proslovy, soutěže, tanec, hrála tam živá kapela. A na dvoře byla zapálená slavnostní hranice. Mamka se strejdou teprve nedávno oznámili svoje zasnoubení a všichni jim tak připíjeli, až to skoro vypadalo, že celá ta oslava je jen pro ně.“

„Tvoji mamku mají všichni moc rádi, vid? Taky je moc fajn.“

„Možná je to tím, že po tatkově smrti se mamka musela tak těžko protloukat sama. To na všechny udělalo dost dojem. A teď mají radost, že se zase znovu vdá – a navíc za tak milého chlapa, kterého mají taky všichni rádi.“

Karel se s rámušem a s práskáním bičem vrací zpátky od skládky.

„Co to tu je? Máte pauzu na kafičko, nebo co? Ještě na nás čeká spousta práce!“ Pohled mu padne na Heliny jemné ruce. „Ty bys mohla ve stodole sesbírat zbylé girlandy a pobalit lampiony. My dva to tady venku už doděláme.“

„Rozkaz, pane!“ zsalutuje mu Bily a chopí se lopaty a koštěte, zatímco Karel postrkuje Helu směrem ke stodole, aby jí mohl ukázat, co přesně má udělat.

Větrník, který neztratil ani špetku svého obvyklého apetitu, i když před chvílí dostal lahodné krmení, natáhne krk po kusu okoralého chleba, nasáklého kečupem a tukem z grilovaných klobás.

„Ne, ne, můj milý, v žádném případě!“ Bily odtáhne poníka od nepožitelných laskomin radši dál.

„Myslíš, že se nám povede naložit ten zbytek najednou?“ Karel se právě vrátil ze stodoly a teď se snaží odpoutat pozornost od svých zrudlých uší. Bily se zakření.

„Zkusíme to. Budeme ale muset náklad pořádně udusat.“

Na káru dopadá lopata odpadu za lopatou. Mezitím se objeví Hela s plnou náručí girland. Hora na rozvrzané káře roste a roste. Karel vyskočí nahoru a začne odpadky divoce ušlapávat, aby se toho na vůz vešlo ještě víc.

„Snad to dobře dopadne,“ řekne Bily a zadívá se pochybovačně na obří hromadu, která se nakonec vyšplhala do dvojnásobné výšky než ta předchozí.

„Jen se nestrachuj,“ pronese Karel přezíravě. „Pojď, příhod' to tam ještě,“ zavolá na Helu, která se právě znovu vynořila ze stodoly, tentokrát s náručí plnou papírových květin. „Na ty si pěkně sednu.“

Hela se s údivem dívá, jak si pod sebe Karel několika šikovnými pohyby nastele květiny jako improvizované sedátko.

„A jedeme!“ chopí se Karel opratí a biče.

Prvních pár metrů jedou krokem. Potom se Karel otočí na obě dívky. Ke své směle zachytí jeden z oněch sladkých pohledů, které mu Hela věnuje pokaždé, když si myslí, že ji nikdo nevidí. Jakmile si Karel jejího pohledu všimne, zmizí pro něj celý svět. Zapomene na vratkou hromadu, zapomene na hrbolatou cestu. Sevře pevně ji bič a práskne s ním. Práskne jednou, dvakrát, ... třetí prásknutí se rozlehne odpolednem jako výstřel z pistole. Větrník vyskočí najednou všema čtyřma nohama do vzduchu, provede takový skok, že by nad ním kdejaký lipicán zbledl závistí, a zběsilým cvalem vyrazí pryč.

Bily ztuhne. Vidí zatáčku. Vidí čerstvě vyprané záclony paní Lohmeierové. A vidí natrásající se hromadu odpadků na káře. Pak zavře oči.

Když je znovu otevře – hnaná zvědavostí, kterou v ní vzbudil Helin smích –, Větrník ani Karel nejsou nikde k vidění, ale o to jasněji jsou vidět stopy po nich. Hora odpadků se s krásnou rovnoměrností rozprostřela po záclonách paní správcové. Na původně bělostné látce se teď vyjímají červené, žluté, zelené a hnědé fleky, girlandy závodí s tylovými pruhy o to, kdo se bude ve větru krásněji třepotat. A někde za tím vším je slyšet pronikavý hlas paní Lohmeierové a jsou vidět zaťaté pěsti, které hrozí za Karlem.

„No potěš,“ zamumlá Bily. „Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu... Chudák Karel, ten si to teda slízne.“

„Co se to děje?“ ozve se náhle. Bily si vůbec nevšimla, že k nim mezitím přišel pan Tiedjen.

„No...“ zakoktá se a Hela rozpaky dokonce zčervená. „Vůbec jsem si nevšimla, že už jste se vrátil, pane Tiedjene,“ vyrazí ze sebe nako nec, ale hned vzápětí na sebe dostane vztek. Co to bylo za pitomou větu?!

Pan Tiedjen se pořád ještě dívá směrem do zahrady paní Lohmeierové a snaží se zjistit, co se tam stalo.

„Já... my... ehm, Karel ztratil v zatačce část svého nákladu. Nějak mu nedošlo, že je ta hromada totálně nestabilní, a jel trošičku moc rychle,“ snaží se Bily vysvětlit.

„Trošičku – aha,“ pokouší se pan Tiedjen zůstat vážný. Hlas paní správcové se pořád ještě zvučně rozléhá po okolí.

„Vlastně jsem tě přišel poprosit, jestli bys na mě měla chvíli čas. Potřeboval bych si s tebou o něčem promluvit,“ řekne žokej.

„Jistě, samozřejmě.“ Bily odloží koště i lopatu a otře si ruce do pracovních kalhot. Po cestě horečnatě přemýšlí, co asi tak mohla provést.

Pan Tiedjen vyjde na verandu a pokyne Bily směrem k jednomu z pohodlných proutěných křesel, ve kterých se sice krásně sedí, ale ze kterých se dá vylézt jen s velkou námahou a rozhodně s žádnou elegancí.

„Posaď se. Přinesu nám něco k pití.“ Bily si oddychne. Tak to snad nebude žádný průšvih. Nebo že by přece jen? Má ji nabídka nápoje uklidnit? Našel snad už pan Tiedjen kupce pro Větrníka?

„To bych nepřežila!“ řekne si Bily tiše pro sebe.

„Co jsi povídala?“ pan Tiedjen vyjde zpátky na verandu, v jedné ruce sklenici piva, ve druhé lahev coly s barevným brčkem.

„Ale... nic.“ Bily se napjatě zadívá na druhý konec parku, kde se Karel stále ještě omlouvá zuřící paní Lohmeierové.

„No – to, co jsem s tebou chtěl probrat...“ Pan Tiedjen se pohodlně uvelebí ve svém křesle. „Právě jsem se vrátil z návštěvy na statku vedle v Peershofu. Dost se tam toho změnilo – možná jsi o tom už slyšela...“

„Vlastně ani ne...“

„Ke třem klukům jim tam přibyla sestra – tedy adoptivní. Stejně stará jako ty, Bily.“

Teď už si Bily vzpomíná. Mamka a strejda Pavel o tom před pár týdny mluvili. Rodiče té dívky zahynuli při autonehodě, ona sama byla těžce zraněná. A protože neměla žádné bližší žijící příbuzné, ujali se jí pan a paní Henrichovi, kterým statek v Peershofu patřil.

Bily na tuhle novinku zase brzy zapomněla. Henrichovi ji nezajímali – neměla jejich tři syny dvakrát v lásce, i když musela uznat, že to byli excelentní jezdci.

„To děvče už je zase zdravé,“ pokračuje pan Tiedjen. „Dorazilo na statek včera večer. Pan a paní Henrichovi jí chtějí dát ještě dva tři týdny čas, aby si zvykla na nové prostředí, potom by měla začít chodit do školy. Podle všeho bude chodit do tvé třídy.“

„Takže chcete, abych se o ni ve škole trochu postarala?“

„Kromě jiného, ano. Když jsem řekl, že už je ta dívka zase zdravá, nebylo to úplně přesné. Tělesně je už sice v pořádku, to ano – ale očividně ještě stále trpí šokem ze ztráty svých rodičů. Henrichovi si o ni dělají velké starosti, protože to vypadá, že úplně ztratila zájem o svět kolem sebe, zájem o život. Lékaři si myslí, že by jí k úplnému uzdravení mohl pomoci pohyb na čerstvém vzduchu – jízda na koni, plavání. Potom by se jí vrátila i chuť k jídlu a radost ze života.“

Pan Tiedjen se na Bily vážně podívá. „Nechci ti samozřejmě nic nakazovat, Bily. To rozhodnutí je čistě tvoje. Ale říkal jsem si, že jestli někdo může té nešťastné dívce pomoci, pak jsi to ty. A chtěl jsem tě poprosit, jestli by ses o ni tak trochu nepostarala. Můžeš ji nechat jezdit na Větrníkovi, později můžete vyrážet na vyjíždky spolu, ale hlavně by bylo fajn, kdybys jí dělala společnost a přivedla ji na jiné myšlenky. Kromě toho by to pro ni určitě byla velká pomoc, kdyby při ní někdo stál v těch prvních několika měsících ve škole.“

Bily zrudne pýchou. Až takhle jí pan Tiedjen věří? Až tak, že po ní chce, aby vzbudila v jiném člověku chuť do života?! A očividně si myslí, že je toho schopná – schopná pomoci někomu, kdo ztratil orientaci ve světě a víru v něj.

„Udělám to moc ráda,“ pronese téměř slavnostně. „Dovedu si představit, jak jí musí být. Víte, jak se jmenuje?“

„Betty. Betty Henrichová – její tatínek byl bratr pana Henricha. Jestli budeš chtít, vyjedeme si pozítří do Peershofu, abyste se mohly seznámit. Co ty na to?“

„Určitě!“ vykřikne Bily nadšeně.

Cválat v sedle přes pole vedle pana Tiedjena bylo pro ni to největší štěstí, jaké si dovedla představit.

Teď už si mamka alespoň nebude moct stěžovat, že Bily nemá čas na žádnou kamarádku, protože jsou pro ni nejdůležitější koně. Tahle Betty by měla hodně jezdit a Bily ani na okamžik nepochybovala, že to dívku bude bavit stejně tak jako ji samotnou. Protože sedět na koňském hřbetu a být přítom nešťastný – to přece nejde dohromady!